

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317218492
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317218492.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Daniel Ilavský, v sporovej veci žalobkyne: J. S., nar. X.X.XXXX, bytom B., K. XXXX/XX, zastúpená: Advokátska kancelária Podhorský & Partners, s. r. o., IČO: 46 962 000, so sídlom Bratislava, Ventúrska č. 1, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, o zaplatenie 1.156,68 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15C/55/2017-260 z 29. septembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.156,68 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 4.10.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania.

2. Po právnej stránke rozhodnutie odôvodnil apl. ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, § 52 ods. 1, 23, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 3 ods. 3, 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že hoci ako listinné dôkazy bola predložená zmluva o revolvingovom úvere, z okolností, za akých bol žalobkyni úver poskytnutý bolo treba dospieť k záveru, že bol poskytnutý klasický úver. Pre revolvingový úver je typické, že dlžníkovi je poskytnutý určitý úverový rámec, v rámci ktorého môže dlžník čerpať peňažné prostriedky (ale aj nemusí) a to až do výšky dohodnutého úverového rámca. Veriteľ tento úver vždy dopĺňa do dohodnutej výšky a úverový vzťah tak môže fungovať dobu neurčitú, pričom najčastejším spôsobom poskytovania revolvingu je prostredníctvom kreditných kariet. V danom prípade bol však žalobkyni úver poskytnutý jednorazovo a v konkrétnej výške.

3. Súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Posúdiac obsah zmluvy, súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje riadne uvedenie RPMN, ktorý záver postačuje k tomu, aby mal súd za to, že úver bol poskytnutý bezúročne a bezpoplatkov - ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Tým, že istina úveru uvedená v zmluve

nezodpovedá výške reálne poskytnutých finančných prostriedkov, je RPMN ako aj úroková sadzba nesprávne vypočítaná. Uvedené údaje boli vypočítané zo sumy 1.170,- eur, avšak úver bol žalobkyni poskytnutý reálne len v sume 950,15 eur. Uvedeným postupom sa RPMN, ako aj úroková sadzba, podstatne navýšili. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobkyni úver vyplatil krátený o sumu 219,85 eur, pričom však túto sumu zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to aj následné určenie RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

4. Poukázal na ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice, ktoré sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice, obdobne aj § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) ZoSÚ obdobne čl. 3 písm. h) Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalovaný od žalobcu ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie.

5. Vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobkyňou, na strane žalovaného veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vydať žalobkyni, teda spotrebiteľke na úkor ktorej sa bezdôvodne obohatil. Keďže predmetný úver bolo nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, všetko plnenie, ktoré žalobkyňa žalovanému poskytla v súvislosti s predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere nad istinu 950,15 eur, je potom potrebné považovať za plnenie bez právneho dôvodu a teda za bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré je potom nevyhnutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané - tu žalobkyni (§ 456 Občianskeho zákonníka). Keď teda žalobkyni bola reálne poskytnutá suma vo výške 950,15 eur a reálne splatila sumu vo výške 2.106,83 eur, bezdôvodné obohatenie tu vzniklo vo výške 1.156,68 eur.

6. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na plnenie s tým, že nárok bol uplatňovaný sčasti po uplynutí objektívnej a sčasti po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Súd ale vychádzal z toho, že predmetné bezdôvodné obohatenie bolo úmyselné, v dôsledku čoho na premlčanie uplatnil 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu odo dňa, keď k nemu došlo, čo bolo po uzavretí zmluvy dňa 06.07.2010, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 05.10.2017, teda v rámci objektívnej 10-ročnej premlčacej doby. Súd má za to, že žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je poskytovanie úverov, je povinný postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný ako nebankový subjekt má poskytovanie úverov dlhodobo v predmete svojej činnosti, a teda je jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný namietal, že jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne nebol v konaní žiadnym dôkazom preukázaný, pričom na jeho preukázanie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného, ale je nutné preukázať,

že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje.

7. Žalovaný ako osoba podnikajúca na trhu so spotrebiteľskými úvermi, vystupuje ako dodávateľ ako odborník profesionálne znalý podnikateľ, ktorý by mal dodávať poskytované služby so zárukou kvality a znalosťou právnych predpisov. Vzhľadom na to má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, preto treba požadovať aby sa vo vzťahu k nemu správal poctivo. Povinnosťou žalovaného poskytujúceho úvery a pôžičky nebankovým spôsobom, teda bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a pri výkone svojej podnikateľskej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, platila v právnom poriadku SR, už niekoľko rokov, právna úprava vyslovene vyžadujúca uvádzať v zmluvách o spotrebiteľskom úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov (§ 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2008 a neskôr s účinnosťou od 11.6.2010 § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.), účelom ktorých náležitostí je predovšetkým umožniť spotrebiteľovi zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. V predmetnej uzavretej úverovej zmluve táto náležitosť chýba. Je preto dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením tak podstatného údaja ako je RPMN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, že ako veriteľ nebude môcť od dlžníka (tu žalobkyňa) žiadať úrok z úveru ani iné poplatky, a pre prípad, že tak urobí, bol s uvedenou sankciou uzrozumený (čo je nepriamy úmysel). Konanie žalovaného pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy tak nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný vedome nerešpektoval svoje povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto takéto jeho konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Žalovaný tak jednoznačne zneužil svoje silnejšie postavenie voči spotrebiteľovi pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv a od žalobkyne prijal plnenia, na ktoré nemal právny nárok. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne pritom bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný, bez možnosti žalobkyne (dobromyseľne uzatvárajúcej danú zmluvu) individuálne ovplyvniť ich obsah, teda tento úmysel bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného (porovnaj rozsudky Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 a z 17.8.2018 sp. zn. 8Co 139/2017).

8. Žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov pokiaľ neuviedol podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel vedieť, že tým spôsobom bude inkasovať od žalobkyne úroky, na ktoré nemá právo. Ak tieto úroky napriek tomu inkasoval, musel si byť vedomý, že sa na úkor žalobkyne obohacuje.

9. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákonodarca ustanovuje v § 107 OZ kombinované premlčacie doby. V zmysle § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo.

10. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle citovaného ustanovenia, je teda rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

11. Objektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, t. j. v danom prípade odo dňa, kedy boli jednotlivé splátky nad rámec poskytnutej istiny žalobkyňou v prospech žalovaného uhradené. Pre posúdenie otázky premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozhodujúce posúdiť, či ide na strane žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá skutočnosť má potom vplyv na to, či sa právo žalobkyne premlčuje vo všeobecnej trojročnej alebo až desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd konanie žalovaného posúdil ako úmyselné konanie, a teda uplatnil premlčaciu dobu desaťročnú, ktorá plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia. Pre začiatok plynutia 3-ročnej, príp. 10-ročnej objektívnej premlčacej

doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný okamih, kedy bezdôvodné obohatenie skutočne (fakticky) vzniklo. Bezdôvodné obohatenie získaním plnenia bez právneho dôvodu vzniká samotným prijatím plnenia. Vtedy tiež začne plynúť objektívna premlčacia doba (rozhodnutie NS ČR z14.08.2007, sp. zn. 30 Cdo 2758/2006). V predmetnom prípade táto desaťročná premlčacia doba nemohla začať plynúť skôr ako v roku 2011 (zmluva bola uzatvorená v júli roku 2010, pričom pri pravidelnom splácaní prostredníctvom dohodnutých splátok v sume 59,47 Eur poskytnutá suma vo výške 950,15 eur mohla byť splatená za takmer 16 mesiacov, t. j. cca november 2011), z čoho je zrejmé, že žaloba bola podaná pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby (podaná na súde dňa 5.10.2017).

12. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, tak tu sa súd stotožnil s tvrdením žalobkyne, že kvalifikovane sa prvý krát o bezdôvodnom obohatení dozvedela až pri porade so svojim právnym zástupcom, ktorého si zvolila dňa 1.2.2017. A teda žaloba podaná dňa 5.10.2017, bola podaná aj v rámci subjektívnej premlčacej doby. Konanie sp. zn. 26C/214/2014 bolo ukončené len procesným rozhodnutím, pričom žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ bez právnického vzdelania, z uvedeného konania nemohla vedieť, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko otázke vzniku bezdôvodného obohatenia sa v danom konaní pozornosť nevenovala.

13. Žalovaným vznesená námietka premlčania je pre vyššie uvedené nedôvodná.

14. Vzhľadom na uvedené, t. j. vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorenej zmluvy ako aj na nepremlčanie žalovaného nároku, súd podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu, nakoľko táto bola podaná dôvodne. V dôsledku toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len to, čo od neho dostala. Rozdiel, ktorý vznikol medzi sumou poskytnutou a splatenou je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane žalovaného, ktoré je tento žalobkyni povinný vydať vo výške priznanej istiny (2.106,83 eur - 950,15 eur = 1.156,68 eur). Okrem tejto istiny súd žalobkyni priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko žalovaný sa do omeškania dostal s vydaním peňažného plnenia.

15. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

16. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania uviedol, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná a v rámci nej žaloba zo strany žalobcu bola na súd podaná. Odôvodnil to tým, že žalovaný mal konať s úmyslom získať bezdôvodné obohatenie, pretože v zmluve podľa súdu uviedol nesprávnu RPMN.

17. Tvrdí, že v konaní neboli vykonané žiadne dôkazy a preukázané skutočnosti, ktoré by preukázali existenciu úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá v roku 2010, pričom súd nesprávnosť hodnoty RPMN vyvodzuje s odkazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C- 377/14 z roku 2016. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysvetlil, ako je možné vyvodzovať záver o úmysle získať bezdôvodné obohatenie v roku 2010 na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané niekoľko rokov po jej uzavretí.

18. Ak použije postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že na základe rozhodnutia C - 377/14 vydaného niekoľko rokov po uzavretí zmluvy ako dôvod pre záver o nesprávnosti RPMN, potom žalovaný rovnakým spôsobom používa napríklad odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoR/5/2016-14, ktorý ohľadne zahrnutia nákladov podľa dohody o poskytnutí služby (bod 45 odôvodnenia) uvádza: „... odvolací súd po zhodnotení skutočností zistených zo Zmluvy o revolvingovom úvere konštatuje, že v bode 8 Zmluvy o poskytnutí služby je dohodnutá odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 168,17 Eur, pričom v bode 8.6 Veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere, a dlžník vyhlásil, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, porozumel jej obsahu a vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Keďže ide o odplatu za dohodnutú službu, nebol dôvod, aby táto bola tiež zahrnutá do ročnej priemernej miery nákladov (RPMN) úveru. Postup

žalovaného, ktorý si dohodnutú odmenu vo výške 168,17 Eur odrátal od poskytnutého úveru, vyplýva zo samotnej dohody v bode 8.1 Dohody o poskytnutí služby, žalobca teda s takýmto postupom súhlasil.“

19. Existencia uvedeného rozhodnutia a jeho odôvodnenie vylučuje úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Súčasne vytyka rozsudku súdu aj to, že síce odkazuje na rozhodnutie vo veci C-377/14, avšak z celého odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť ani skutkovú a ani právnu podobnosť so skutkovým a právnym stavom prejednávanej veci.

20. Ustanovenie o 10 - ročnej premlčacej doby je pritom výnimkou zo všeobecného pravidla (ustanovenia) o tom, že objektívna premlčacia doba v občianskoprávných vzťahoch je 3 ročná. Súd prvej inštancie nezodôvodnil žiadne skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním a na základe ktorých pristúpil k aplikácii tejto výnimky zo všeobecného pravidla.

21. Ústavný súd SR v rozhodovacej praxi okrem iného uvádza :

„Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07).

„...ústavný súd skúmal, či najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.“ (III. ÚS 311/07).

22. Možným úmyselným bezdôvodným obohatením v spotrebiteľských právnych vzťahoch sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, nie len v uznesení sp. zn. 1Cdo/238/2018 z 18.10.2018, ale aj v rozhodnutí 7Cdo/227/2019 z 27.5.2020, odkazujúc na uznesenie 1Cdo/238/2017. Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax), týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch nemôžu samé o sebe bez ďalšieho zakladať nepriamy úmyselne bankového subjektu (veriteľ).

23. Vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného v rozhodnutiach jednej z najvyšších súdnych autorít, je možné uzavrieť, že žalobkyňa, ak mala za to, že žalovaný sa na jej úkor obohatil, mala podať žalobu pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby, v takom prípade bol by jej nárok uplatnený bez rizika, že protistrana sa bude brániť námietkou premlčania; úmyselné konanie žalovaného preukázané nebolo.

24. Pre posúdenie „úmyslu“ získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. Je preukázané a nesporné, že práve v danom okamihu sa žalovaný oprávnene a dôvodne mohol spoliehať a vychádzať aj na výsledky kontrolnej činnosti, čo je pre hodnotenie otázky „úmysel“ získať bezdôvodné obohatenie rozhodujúce.

25. Poukázal na rozhodnutia KS Banská Bystrica sp. zn. 14Co/530/2015, sp. zn. 14Co/637/2015, sp. zn. 16Co/746/2015 a Krajského súdu v Žiline, č. k. 9Co/516/2015.

26. Podľa odôvodnenia rozsudku subjektívna premlčacia doba začala plynúť udelením plnej moci nejakou právnou poradou. Toto tvrdenie považuje žalovaný za nesprávne po skutkovej i právnej stránke, pričom nesprávnosť právnych záverov má vplyv aj na rozhodnutie vo veci samej.

27. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba má objektívne k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých vyplýva záver o vzniku a dôvodoch obohatenia a vie právo uplatniť na súde. Dozvedieť sa neznamená mať vedomosť o právnej kvalifikácii, pretože pri podaní žaloby nie je žalobca povinný svoj nárok po právnej stránke kvalifikovať. Napríklad, v súdnom konaní vedenom Najvyšším súdom ČR pod sp. zn. 33 Odo 528/2006 z ktorého citujeme podstatné časti: Jinak řečeno pro počátek

subjektívni promlčecí doby k uplatnění práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení je rozhodující subjektivní moment, kdy se oprávněný dozví takové okolnosti, které jsou relevantní pro uplatnění jeho práva u soudu...”

28. Právny poriadok na žiadnom mieste nespája plynutie subjektívnej premlčacej doby s tým, kedy si subjekt vyhľadá advokáta. Napríklad KS v Banskej Bystrici v rozsudku 16Co/746/2015 uvádza, že „Začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí iba od správania navrhovateľa ako dotknutej osoby, ani od udelenia plnej moci pre advokáta, ktoré úkony mohol od uzavretia spotrebiteľskej zmluvy s odporcom kedykoľvek realizovať.“ V tomto prípade žalobca mohol podať žalobu od roku 2014. Aj v kontexte citovaného je záver súdu o posudzovaní subjektívnej premlčacej doby nesprávny.

29. Za vodítko v tomto smere považuje právny názor vyslovený v rozsudku NS ČR zo dňa 30.4.2002, sp. zn. 33 Odo 477/2001, pri analogickej aplikácii ktorého by po vznesení námietky premlčania mal súd vždy povinnosť ad hoc zisťovať, kedy poškodený reálne (preukázateľne) získal dostatok informácií o ustálenosti svojho zdravotného stavu.

30. Žalovaný namieta nesprávnosť skutkových záverov a tiež aj právneho posúdenie súdu vo vzťahu k záveru o bezúročnosti úveru. Podľa súdu je hodnota RPMN určená nesprávne a to má za následok bezúročnosť úveru. RPMN má byť určená nesprávne preto, lebo žalovaný do nej nezahrnul náklady podľa dohody o poskytnutí služby.

31. Toto rozhodnutie je v rozpore s § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z.

32. Podľa ustanovenia § 2 písmeno g) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

33. Pre zahrnutie nákladov do celkových nákladov je rozhodujúce to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých doplnkových služieb. Je totiž prirodzene logické, že všetky doplnkové služby majú nejakú spojitosť so spotrebiteľským úverom, avšak - ako vyplýva z ustanovenia § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, inak by predsa neboli doplnkové. Zákonná úprava neurčila, že všetky doplnkové služby a ich náklady tvoria súčasť celkových nákladov, čím zjavne a logicky zakotvila, že náklady na doplnkové služby sa automaticky nestávajú súčasťou celkových nákladov (inak nemá zákonná úprava zmysel a racionálne opodstatnenie).

34. V dohode o poskytnutí služby sa jasne deklaruje, že nejde o podmienku pre získanie úveru. Náklady podľa dohody o poskytnutí služby teda nevznikli tým, že došlo k uzavretiu zmluvy o úvere. Vznikli len tým, že vznikla dohoda o poskytnutí služby.

35. Navrhuje, aby odvolací napádaný rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

36. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa a uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v konaní neboli vykonané žiadne dôkazy a preukázané skutočnosti, ktoré by preukázali existenciu úmyslu žalovaného. Naopak má za to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie bol riadne preukázaný, a teda má za to, že v danom prípade je potrebné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

37. V konaní bol úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie preukázaný nasledovnými skutočnosťami. Žalovaný je podnikateľským subjektom, ktorý pri poskytovaní úverov koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom k uvedenému sa očakáva, že pri poskytovaní služieb, ktoré sú predmetom jeho podnikateľskej činnosti, postupuje žalovaný s odbornou starostlivosťou a v

súlade s dobrými mravmi. V konaní bolo preukázané, že v tomto prípade ide o spotrebiteľský vzťah, v ktorom koná žalovaný ako dodávateľ, a teda sa dá očakávať, že poskytuje služby a vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v súlade s právnymi predpismi. Žalovaný bol jednoznačne pri podpise zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100031005 zo dňa 6.7.2010 (ďalej aj ako „Zmluva“) oboznámený s právnou úpravou, ktorá sankcionuje nesprávne uvedenú výšku hodnoty RPMN bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. Dodávateľ zo svojej pozície musel vedieť, že uvedením nesprávneho údaj o výške RPMN priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, že ako veriteľ nebude môcť od žalobkyne žiadať úrok z úveru ani iné poplatky. Žalovaný bol uzrozumený s tým, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatí, ak bude prijímať splátky prevyšujúce istinu pohľadávky, iba že by sa žalobkyňa bránila súdnou cestou, prípadne by bola Zmluva podrobená súdnej kontrole. Je zrejmé, že tak robil žalovaný od samotného podpisu Zmluvy minimálne s nepriamym úmyslom.

38. Vzhľadom k uvedenému má žalobkyňa za to, že je riadne preukázané, že žalovaný mal pri poberaní splátok úveru prevyšujúcich hodnotu istiny úmysel získať bezdôvodné obohatenie, pričom v prípade, že nešlo o priamy úmysel, bol so získaním takéhoto bezdôvodného obohatenia uzrozumený.

39. Žalobkyňa sa preto plne stotožňuje s odôvodnením prvostupňového súdu o úmyselnom konaní žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia.

40. Tvrdenie žalovaného, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s odôvodnením preukázania úmyslu pri získavaní bezdôvodného obohatenia nie je na základe vyššie uvedených skutočností pravdivé. Prvostupňový súd poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-377/14 z roku 2016 na podporu argumentácie zahrnutia nákladov na doplnkové služby do RPMN, resp. na preukázanie celkového výpočtu RPMN, a teda na podporu argumentácie, že ide o bezpoplatkový a bezúročný úver, pričom ďalej riadne odôvodnil, akými skutkovými okolnosťami a predloženými dôkazmi bol preukázaný úmysel žalovaného na získaní bezdôvodného obohatenia. Tvrdenie žalovaného, že prvostupňový súd „žiadnym spôsobom nevysvetlil, aké je možné vyvodzovať zámer o úmysle získať bezdôvodné obohatenie v roku 2010 na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané niekoľko rokov po jej uzavretí“ je preto nedôvodné, tendenčné a nezakladá sa na pravde.

41. S poukazom na vyššie uvedené má Žalobkyňa za to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie bol riadne preukázaný, v danom prípade je potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu lehotu, ktorá bola pri podaní žaloby zachovaná, a teda je námietka premlčania žalovaného nedôvodná.

42. Žalobkyňa má za to, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňa 1.2.2017, kedy jej skutočnosť, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, bola oznámená jej právnym zástupcom. Žalobkyňa ako laik a teda neznalá práva, nedokázala správne vyhodnotiť jednotlivé listinné dôkazy, a nebola pre neznalosť právnej úpravy spôsobilá dospieť k záveru, že jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa má za to, že práve jej neznalosť práva zneužil žalovaný keď od nej prijal plnenia nad rámec istiny poskytnutého úveru.

43. Žalobkyňa sa preto plne stotožňuje s odôvodnením Rozsudku, ohľadom začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a včasnosti podania žaloby. Zároveň uvádza, že v danom prípade, treba skúmať proporionalitu princípu ochrany spotrebiteľa s princípom zakotvujúcim pravidlo „neznalosť zákona neospravedlňuje.“ Žalobkyňa má za to, že je potrebné v danom prípade jednoznačne uprednostniť princíp ochrany spotrebiteľa a preto subjektívna premlčacia lehota začala plynúť až dňom kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela o tom, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda 1.2.2017.

44. Má za to, že sa dozvedela, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil až pri porade s právnym zástupcom dňa 1.2.2017. Princíp ochrany spotrebiteľa v takomto prípade prevyšuje princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ a preto bola žaloba podaná včas, pričom bola zachovaná tak objektívna ako aj subjektívna premlčacia lehota.

45. V tejto súvislosti žalobkyňa odkazuje i na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 43/2020-48 (ďalej len ako „Nález“). Nálezom Ústavný súd SR riešil ústavnú sťažnosť voči uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 196/2017 z 10.01.2018, ktorým dovolací súd dovolanie smerujúce voči rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 302/2016 odmietol. Skutkové okolnosti prípadu riešeného nálezom Ústavného Súdu

boli obdobné ako v danom prípade a teda predmetom sporu bolo tiež vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že dohodnutá odplata odporovala zákonu, dobrým mravom a takto poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Krajský súd v Žiline mal za to, že vedomosť spotrebiteľa o bezúročnosti a bez poplatkovosti je priamo spojená s vedomosťou o existencii zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto subjektívna premlčacia doba začala plynúť už dňom kedy spotrebiteľ zaplatil splátku nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. Dovolací súd odmietol dovolanie, nakoľko mal za to, že počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských sporoch bol vyriešený rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2012.

46. Ústavný súd SR Nálezom poukázal na skutočnosť, že „žalovaná (ako odborník dlhodobo pôsobiaci na trhu, znalý právnej úpravy, problematiky, ktorá je predmetom jeho podnikateľskej činnosti) v sporovom konaní popiera existenciu nedostatkov spotrebiteľských zmlúv uzatvorených so sťažovateľkou“. Ústavný súd SR ďalej konštatoval, že „rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a sp. zn. 5 Cdo 121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je na namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „neznalosť zákona neospravedlňuje“), ako ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, keď reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia.“ V neposlednom rade Ústavný súd SR poukázal i na tú skutočnosť, že „Najvyšší súd sa tiež nedostatočne vyporiadal s jej podstatným argumentom, ktorým poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2010 a odôvodňovala potrebu uprednostnenia princípu ochrany spotrebiteľa pred princípom „neznalosť zákona neospravedlňuje“. Nadväzne Ústavný súd podotýka, že v dôsledku odmietnutia sťažovateľkinho dovolania Najvyšší súd ani nemohol skúmať aplikovateľnosť názoru, podľa ktorého nie predpokladaná, ale skutočná vedomosť oprávneného je rozhodujúca pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie žalovaného nároku.“

47. S odkazom aj na právny názor Ústavného súdu SR v Náleze má žalobkyňa za to, že len jej predpokladaná vedomosť o skutočnostiach odôvodňujúcich jej nárok nemôže byť rozhodným okamihom pre posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby i s ohľadom na postavenie žalobkyne ako laika v porovnaní so žalovaným ako odborníka na finančnom trhu, a preto tak ako už niekoľkokrát uviedla má za to, že rozhodným okamihom pre plynutie premlčacej doby je jej skutočné nadobudnutie vedomostí o bezdôvodnom obohatení, ku ktorému došlo dňa 1.2.2017 po porade s jej právnym zástupcom.

48. K argumentu žalovaného, že náklady spojené s doplnkovou službou nemali byť zahrnuté do celkovej výšky RPMN v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobkyňa uvádza, že doplnková služba, ktorú žalobkyňa uzavrela pri podpise Zmluvy síce žalovaný, tak ako uvádza, nepodmienil uzavretím samotnej Zmluvy, avšak pri predložených formulárových zmluvách nemá žalobkyňa reálnu možnosť ovplyvniť znenie a nemala reálny záujem na uzatvorení takejto doplnkovej služby a teda nemala ani vedomosť, že môže uzavretie takejto zmluvy odmietnuť. Žalovaný predložil dané zmluvy, pričom žalobkyňa z pozície spotrebiteľa nemohla vedieť, že uzavretie doplnkovej služby nie je podmienkou pre uzavretie samotnej Zmluvy, resp. aký je vzťah medzi týmito zmluvami. Vzhľadom k uvedenému musia byť zahrnuté náklady spojené s doplnkovou službou v celkovej hodnote RPMN. Rovnaký názor zastáva aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý v obdobnej veci v rozsudku, sp. zn. 12Co/303/2018 zo dňa 28.8.2019 uviedol: „K odvolacej argumentácii žalovanej, podľa ktorej bol nesprávny postup súdu prvej inštancie o započítaní platieb podľa Dohody o poskytnutí služby do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom a teda aj do výpočtu RPMN, pretože išlo o náklad za službu, ktorá nebola podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, odvolací súd dodáva, že Dohoda o poskytovaní služieb (ďalej aj „Dohoda“) bola nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy, žalobkyňa ako spotrebiteľ a slabšia zmluvná strana nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy. Preto je nepochybne z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. Predmetná Dohoda teda s ňou nebola individuálne dojednaná. Žalovaná nepreukázala, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienila žalobkyňa. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní, že dlžník má možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb, a že nebola podmienkou uzavretia úverového vzťahu. Dohoda o poskytovaní služieb ako taká bola podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňu - spotrebiteľke nanútená, pretože žalovaná, ktorá poskytuje úvery má ekonomický záujem na uzavretí takejto Dohody, pretože z nej profituje na základe príslušnej

odplaty. Pokiaľ za takýchto okolností žalovaná - veriteľ so žalobkyňou uzavreli predmetnú Dohodu, mali byť náklady na platbu za službu zahrnuté do RPMN, čo preukázateľne neboli, preto údaj o RPMN v príslušných Zmluvách o revolvingovom úvere nie je uvedený správne a je uvedený v neprospech spotrebiteľa, pretože nezohľadňuje všetky náklady spotrebiteľa.“

49. Krajský súd Banská Bystrica sa rovnakou vecou zaoberal aj v rozsudku sp. zn. 15CoCsp/34/2020 zo dňa 22.7.2020.

50. Vzhľadom k vyššie uvedenému a vzhľadom k tomu, že žalobkyni bola predložená formulárová zmluva, ktorej obsah nemohla ovplyvniť je preukázané, že výška RPMN bola nesprávne určená už pri podpise zmluvy, a teda v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je úver poskytnutý na základe Zmluvy bezúročný a bezpoplatkový. Plnenie, ktoré žalovaný prijal nad rámec istiny poskytnutého úveru teda zakladá bezdôvodné obohatenie. Nesprávne určená výška hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru o čom je žalovaný vystupujúci v pozícii dodávateľa dobre oboznámený a teda bol uzročený aj s následným získavaním peňažných prostriedkov, vo výške prevyšujúcej istinu poskytnutého úveru, bez právneho dôvodu. Žalovaný preto už pri podpise Zmluvy mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie.

51. Žalobkyňa ďalej poukazuje na Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017, ktorý sa zaoberá viacerými právnymi otázkami, ktoré sa posudzujú aj v prejedávanom prípade. Rovnako žalobca poukazuje i na návrh Krajského súdu v Prešove, ktorý podal Súdnemu dvoru Európskej Únie návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-485/19, kde Krajský súd v Prešove Predložil nasledovné otázky:

I. Má sa čl.47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej aj „čl.47 Charty“) a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdnej ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel?

II. Ak je právna úprava premlčania práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej dobe aj napriek jeho nevedomosti v súlade s čl.47 Charty a princípom efektivity, potom sa pre tento prípad predkladajúci súd pýta, či: Odporuje čl.47 Charty a princípu efektivity taká vnútroštátna prax, podľa ktorej je na spotrebiteľovi dôkazné bremeno preukázať na súde vedomosť osôb konajúcich za veriteľa, že veriteľ porušuje práva spotrebiteľa, v danej veci vedomosť o tom, že neúvedením správnej ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) veriteľ poruší zákonné pravidlo a tiež vedomosť, že v takomto prípade je úver bezúročný, a že prijatím úrokov sa veriteľ bezdôvodne obohatí?

52. Hoci konečné rozhodnutie ku dňu podania tohto vyjadrenia Súdnym dvorom EÚ ešte nevydal dáva do pozornosti písomné pripomienky Komisie EÚ k návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci Súdnemu dvoru EÚ sp. zn. C-485/19, podľa ktorých článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať v tom zmysle, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie objektívnej premlčacej doby desať rokov od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

53. Vzhľadom na pripomienky Komisie EÚ žalobkyňa dáva na uváženie konajúceho súdu, či by pri hodnotení úmyslu žalovaného ohľadne bezdôvodného obohatenia sa na úkor žalobkyne pri koncipovaní zmluvy o úvere ako i so zreteľom na jeho správanie počas trvania ako i po ukončení zmluvného vzťahu, nemalo byť dôkazné bremeno práve na strane žalovaného, ktorý ako dominantná strana záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere koncipoval znenie zmluvy, ako i uplatňoval voči žalobkyni úroky v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, a teda či by žalovaný ako veriteľ nemal dokazovať, že

jeho úmysel nesmeroval k bezdôvodnému obohateniu, a to i napriek dojednaniu, prijímaniu finančného plnenia nad mieru prípustnú zákonom ako i dobrými mravmi.

54. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo v súlade s právnymi predpismi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S poukazom na doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného ako aj na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia Zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. So zreteľom na to je správny záver súdu prvej inštancie, že treba aplikovať objektívnu 10 ročnú premlčaciu dobu.

55. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený.

56. Žalobkyňa má za to, že na základe vyššie uvedeného je riadne preukázaný úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie už pri podpise zmluvy a teda je daný dôvod pre aplikáciu 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Zároveň má za to, že princíp ochrany spotrebiteľa musí prevyšovať nad princípom podľa ktorého neznalosť zákona neospravedlňuje a preto subjektívna premlčacia lehota začala plynúť až dňom, kedy sa skutočne dozvedela, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo, a teda 1.2.2017. Žaloba bola teda podaná včas, pričom bola zachovaná tak objektívna ako aj subjektívna premlčacia lehota. Žalobkyňa zároveň uvádza, že v zmysle predloženej judikatúry musia celkovú výšku RPMN zahŕňať aj náklady na doplnkové služby, v prípade že spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť predkladané formulárové zmluvy a nebolo v jeho výslovnom záujme uzavrieť danú doplnkovú službu, tak ako to bolo v prípade žalobkyne. Celková výška RPMN bola v danom prípade nesprávne vypočítaná, čo je dôvod pre sankcionovanie takto poskytnutého úveru bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. V zmysle uvedeného došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu prijatím plnení prevyšujúcich istinu pohľadávky, čo bolo v konaní riadne preukázané.

57. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa žiada, aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 29.9.2002, sp. zn.: 15C/55/2017-260 ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyňi trovy odvolacieho konania.

58. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

59. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15C/55/2017 bolo zaplatenie istiny 1.156,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.156,68 eur od 4.10.2017 do zaplatenia, to všetko titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

60. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného, bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne právnemu záveru, keď predmetný úver pre chýbajúcu obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - nesprávne uvedenie RPMN,

považoval za bezúročný a bez poplatkov, a na vznesenú námietku premlčania neprihliadol, z ktorého dôvodu žalobe v celom rozsahu vyhovel.

61. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

62. Pre poriadok je potrebné dodať, že žalovaný počas konania výšku nároku žalobkyne spochybňoval iba v súvislosti s premlčaním tohto nároku, pričom jej právny nárok (ktorý si žalobkyňa uplatnila vydaním bezdôvodného obohatenia) spochybňoval tiež tým, že nešlo o bezúročný a bezpoplatkový úver.

63. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločnosti), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje.

64. Žalovaný namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil záver o jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Odvolací súd už vo svojom prvom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že podľa tvrdenia žalobkyne jej bolo v skutočnosti vyplatených 950,15 eur, hoci v zmysle zmluvy je uvedená výška úveru 1.110 eur, z ktorého dôvodu je nesprávne vypočítaná úroková sadzba a RPMN, nakoľko boli vypočítané zo sumy 1.110 eur, avšak úver bol poskytnutý len v sume 950,15 eur, čím by sa podstatne navýšila RPMN, ako aj úroková sadzba. Žalovaný zúčtoval príslušný poplatok za danú službu žalobkyni tým spôsobom, že jej úver vyplatil už krátený o uvedený poplatok, pričom poplatok zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to následného určenia RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zák. č. 129/2010 Z. z., aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

65. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalovaného na poplatok za poskytnutie úveru a ani jeho výšku a teda primeranosť, avšak pokiaľ z úveru 1.100 eur bol hneď odpočítaný poplatok, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 950,15 eur, ktorú skutočnosť žalovaný ani nepopieral.

66. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok, keď reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru

v zmysle, v akom ju definuje cit. rozsudok Súdneho dvora. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...214102 - pôžička síce uvádza ako výšku úveru sumu 11.000 €, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330 €. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670 €, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v Slovenskej sporiteľni, a. s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva v prerokúvanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údaju však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“

67. Následne bol správny aj záver súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje riadne uvedenie RPMN, ktorý záver postačuje k tomu, aby mal súd za to, že úver bol poskytnutý bezúročne a bezpoplatkov - ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Tým, že istina úveru uvedená v zmluve nezodpovedá výške reálne poskytnutých finančných prostriedkov, je RPMN ako aj úroková sadzba nesprávne vypočítaná. Uvedené údaje boli vypočítané zo sumy 1.110,- eur, avšak úver bol žalobkyni poskytnutý reálne len v sume 950,15 eur. Uvedeným postupom sa RPMN, ako aj úroková sadzba, podstatne navýšili. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobkyni úver vyplatil krátený o sumu 159,85 eur, pričom však túto sumu zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to aj následné určenie RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

68. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ a žalobkyni s ohľadom na už vyššie uvedené vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

69. Ďalšou právnou otázkou zostalo posúdenie premlčania, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd prvej inštancie ju považoval za nedôvodnú.

70. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

71. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

72. Pre rozhodnutie o odvolacích námietkach žalovaného vzhľadom na námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným bolo podstatným, či sa nároky žalobkyne uplatnené v tomto konaní (nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia sa plnením bez právneho dôvodu - žalobkyňa totiž žalovanému plnila viac, ako bol jej záväzok vydať mu plnenie - § 451 ods. 1 OZ) premlčujú v objektívnej trojročnej alebo 10 ročnej dobe a odkedy začala plynúť žalobkyni subjektívna premlčacia doba toho, ktorého nároku, ktorá je v takomto prípade dvojročná.

73. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

74. Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo s bezdôvodným obohatením.

75. Podľa § 107 ods. 1 a ods. 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo (2).

76. V zmysle vyššie uvedeného, subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je dva roky a začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie o tom, že došlo k obohateniu na jeho úkor a kto sa na jeho úkor obohatil. Vyžaduje sa skutočná (preukázaná vedomosť oprávneného a teda

nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.8.2007 spisovej značky 30Cdo 2758/2006) pod poznatkami však § 107 ods. 1 OZ nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale len znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.9.2000 spisovej značky 20Cdo 927/98). V zmysle ustálenej súdnej praxe o vzniku bezdôvodného obohatenia sa oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia (o jeho výške - nárok na bezdôvodné obohatenie totiž tvorí jeden celok, jeden nárok na plnenie) a o osobe obohateného, pričom nie je rozhodujúce, že už predtým mal možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Relevanciu má teda to, keby sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala (tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 430/2028 z 5. decembra 2018). V tejto súvislosti je preto dôvodným argumentácia žalobkyne, ktorá uviedla, že po porade s jej právnym zástupcom v tomto konaní nadobudla vedomosť o jej nároku, nakoľko bolo preukázané (čo potvrdil i samotný žalovaný), že k plneniu a to vo forme zrážok zo mzdy dochádzalo aj v r. 2016 a 2017, teda aj následne potom, ako bolo právoplatne skončené konanie vo veci vedenej na Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 26C214/2014, ktoré bolo ukončené zastavením konania uznesením pod č. k. 26C/214/2014-48 zo dňa 10.02.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15.04.2015.

77. Pokiaľ ide o začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené, nárok na bezdôvodné obohatenie tvorí celok, v prípade postupného obohacovania sa (ako to bolo aj v prejednávanej veci, kedy sa žalovaný počas určitého časového obdobia nezákonnými zrážkami zo mzdy žalobkyne na jej úkor obohacoval) rozhodujúce je, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo (kedy bola vykonaná posledná zrážka žalovaného zo mzdy žalobkyne na splatenie toho, ktorého údajného dlhu žalobkyne voči žalovanému zo záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia) - tu pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 47/2019 z 30. januára 2019. Od zaplatenia / zrazenia poslednej splátky tohto, ktorého dlhu začala plynúť objektívna premlčacia doba pre nárok žalobkyne na vydanie jej bezdôvodného obohatenia sa žalovaného.

78. Pokiaľ ide o samotnú dĺžku objektívnej premlčacej doby, táto je v zásade 3 ročná, len v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je 10 ročná.

79. Žalobkyni bol reálne poskytnutý úver vo výške 950,15 eur. Z obsahu spisového materiálu Okresného súdu Galanta sp. zn. 26C/214/2014 vyplýva, že žalobkyňa plnila svoj záväzok v zmysle zmluvy, pričom sa dostala do omeškania so splátkou č. 14 a do dátumu podania žaloby zo strany žalovaného 11.02.2014 zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu vo výške 1.786,83 eur. Následne boli vykonávané zrážky zo mzdy žalobkyni na základe žiadosti žalovaného zo dňa 27.01.2016 (č.l.25), keď v r. 2016 a 2017 boli v celkovej výške 320 eur (8x po 40 eur).

80. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad poskytnutý úver a prostredníctvom zrážok zo mzdy nad výšku istiny prijíma protizákonne - že sa na jej úkor bezdôvodne obohacuje. Z dokazovania vyplynulo, že až od svojho zástupcu sa vo februári 2017 (žalobkyňa svojmu zástupcovi udelila plnú moc dňa 01.02.2017) dozvedela, že žalovaný od nej prijal platby v rozpore so zákonom a že na platby, na ktoré podľa zákona právo nemal, právo má. Žalovaný takéto skutkové tvrdenia žalobkyne opierajúce sa o dôkazy predložené žalobkyňou počas konania účinne nevyvrátil a z dokazovania nebolo možné prijať ani žiaden iný záver o ich prípadnej nepravdivosti. Dvojročná subjektívna doba na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia tak začala plynúť od 01.02.2017 a uplynula 01.04.2019.

81. Pokiaľ žaloba bola podaná na súde 04.10.2017, bola podaná pokiaľ ide o nároky uplatnené žalobkyňou včas a preto záver súdu prvej inštancie, ktorý priznal žalobkyni sumu vo výške 1.156,68 eur s príslušenstvom, keď jej nárok nepovažoval za premlčaný, bol vecne správny.

82. V súvislosti so žalovaným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné

a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo. K odvolacím námietkam žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a zároveň nepreskúmateľné, odvolací súd uvádza, že tieto námietky žalovaného nepovažuje za opodstatnené, nakoľko rozsudok okresného súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku, nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo súd prvej inštancie rozhodol tak ako rozhodol.

83. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

84. Odvolací súd poukazuje i na ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA, vo veci C-485/19, z 22. apríla 2021, ktorý na prejudiciálnu otázku Krajského súdu v Prešove ako vnútroštátneho súdu: „Má sa článok 47 [Charty] a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdnej ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v § 107 ods. 2 [slovenského] Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel?“ uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň na druhú otázku uviedol, že spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Vzhľadom však na už vyššie uvedený právny názor odvolacieho súdu, nepovažuje za potrebné sa vyjadrovať k Rozsudku súdneho dvora vo veci C-485/19, z 22. apríla 2021 a jeho záverom. Ďalšie odvolacie argumenty strany odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

85. Žalobkyňa má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, nakoľko bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

86. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).